

W Y R O K

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Głubczycach, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Daria Dusanowska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Monika Bliźnicka

po rozpoznaniu w dniach 21 czerwca 2016 roku, 25 sierpnia 2016 roku, 28 lutego 2017 roku, 16 maja 2017 roku, 20 lipca 2017 roku, 18 września 2018 roku, 23 października 2018 roku, 5 marca 2019 roku w Głubczycach

na rozprawie

sprawy z powództwa [REDAKTION] i [REDAKTION]
przeciwko **Getin Noble Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w Warszawie**
o zapłatę

- I. zasądza od pozwanego Getin Noble Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w Warszawie solidarnie na rzecz powodów [REDAKTION] i [REDAKTION] kwotę 12.630,79 zł (dwanaście tysięcy sześćset trzydzieści złotych siedemdziesiąt dziewięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 7 maja 2016 roku do dnia zapłaty,
- II. w pozostałym zakresie powództwo oddala,
- III. zasądza solidarnie od powodów [REDAKTION] i [REDAKTION] na rzecz pozwanego Getin Noble Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w Warszawie kwotę 1.508,54 zł (tysiąc pięćset osiem złotych pięćdziesiąt cztery grosze) tytułem kosztów procesu,
- IV. nakazuje pobrać solidarnie od powodów na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Głubczycach kwotę 2.353,48 zł (dwa tysiące trzysta pięćdziesiąt trzy złote czterdzieści osiem groszy) tytułem części wydatków poniesionych tymczasowo w sprawie przez Skarb Państwa,

- V. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Głubczycach kwotę 1.699,46 zł (tysiąc sześćset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych czterdzieści sześć groszy) tytułem części wydatków poniesionych tymczasowo w sprawie przez Skarb Państwa oraz tytułem części nieuiszczonej opłaty sądowej od pozwu,
- VI. nakazuje ściągać solidarnie od powodów z zasądzonego w pkt I niniejszego wyroku roszczenia, na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Głubczycach kwotę 792,31 zł (siedemset dziewięćdziesiąt dwa złote trzydzieści jeden groszy) tytułem nieuiszczonej części opłaty sądowej od pozwu.

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym do tutejszego Sądu powodowie [REDAKTOWANE] i [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] wnieśli o zasądzenie od pozwanego Getin Noble Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w Warszawie solidarnie na ich rzecz kwoty 40.464,47 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia doręczenia pozwanej odpisu niniejszego pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego solidarnie na ich rzecz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazano, iż w dniu 2 czerwca 2006 r. powodowie zawarli z Getin Noble Bankiem umowę kredytu nr [REDAKTOWANE] na kwotę 274.755,51 zł. Kredyt przeznaczony był na spłatę pożyczki hipotecznej w PKP BP S.A., uiszczenie składki z tytułu ubezpieczenia od ryzyka utraty wartości nieruchomości, pokrycie składki ubezpieczenia na życie w TU EUROPA SA oraz na dowolny cel konsumpcyjny. Zgodnie z § 1 pkt 1 umowy kredyt miał być indeksowany kursem CHF na warunkach określonych w umowie oraz Regulaminie. Zgodnie z § 2 pkt 2 umowy w dniu wypłaty kredytu lub każdej transzy kredytu kwota wypłaconych środków miała być przeliczana na walutę, do której indeksowany jest kredyt według kursu kupna walut określonego w „Bankowej tabeli kursów walut dla kredytów dewizowych oraz indeksowanych kursem walut obcych” obowiązującego w dniu uruchomienia środków. Spłata kredytu miała nastąpić w 240 równych ratach miesięcznych w złotych na rachunek pomocniczy określony w każdorazowym harmonogramie spłat kredytu. Wysokość zobowiązania miała być ustalana jako równowartość wymaganej spłaty wyrażonej w walucie indeksacyjnej – po jej przeliczeniu według kursu sprzedaży określonego w „Bankowej tabeli kursów walut dla kredytów dewizowych oraz indeksowanych kursem walut obcych” do waluty wyrażonej w umowie – obowiązującego w dniu spłaty. Jednocześnie w dniu 16 czerwca 2006 r. powodowie podpisali z bankiem aneks zmieniający oprocentowanie kredytu. Następnie w dniu 16 stycznia 2014 r. strony podpisały aneks nr 4 do umowy umożliwiający powodom dokonanie spłaty kredytu w walucie CHF oraz zmieniający zasady spłaty. Pismem z dnia 21 października 2015 r. kredytobiorcy złożyli pozwanej oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu tj. aneksu nr 4 zawartego dnia 16 stycznia 2014 r. Wskazano, iż tytułem spłaty kredytu powodowie uiszcili kwotę 231.178,42 zł oraz kwotę 4060 CHF. Ich zdaniem doszło do spełnienia świadczeń nienależnych przy płatnościach rat kredytowych w częściach stanowiących nadpłaty z uwagi na abuzywność postanowień umowy, w szczególności postanowień odnoszących się do indeksacji udzielonego kredytu oraz zasad rozliczania spłat dokonywanych przez powodów. Zarzucono, iż postanowienia § 1 pkt 1, § 2 pkt 2, § 4 pkt 2 i § 6 pkt 2 umowy oraz postanowienia § 15 i § 19 pkt 5 Regulaminu są sprzeczne z art. 385¹ k.c. Postanowienia umowy odnoszące się do kursu kupna lub sprzedaży waluty obowiązującego w banku w

chwili wpłaty lub spłaty miały charakter niejednoznaczny. W postanowieniach tych bank odwołał się do czynników nieobiektywnych, niemierzalnych, a przy tym zależnych wyłącznie od jego woli w trakcie trwania umowy. W ww. postanowieniach umowy pozwana przyznała sobie prawo do jednostronnego regulowania wysokości salda kredytu, a tym samym i wysokości rat kredytu indeksowanego kursem franka szwajcarskiego poprzez wyznaczenie w tabelach kursów kupna i sprzedaży franka szwajcarskiego. W umowie nie wskazano żadnych kryteriów kształtowania kursu. Pozwana przyznała sobie zatem prawo do jednostronnego regulowania zobowiązań umownych, a to wysokości rat kredytu, również poprzez ustalenie zasad rozliczania wpłat dokonywanych przez powodów w oparciu o wyznaczone przez pozwaną w tabelach kursów kupna i sprzedaży franka szwajcarskiego. Zdaniem powodów oszacowanie tych kosztów nie było dla nich możliwe, co znacząco niekorzystnie kształtuje sytuację ekonomiczną konsumenta, prowadząc do rażącego uprzywilejowania pozwanej w stosunku do powodów.

Strona powodowa zarzuciła także, iż postanowienia § 6 pkt 2 umowy i § 15 Regulaminu przewidujące obniżenie podwyższonego oprocentowania do czasu przedłożenia odpisu księgi wieczystej zawierającego prawomocny wpis hipoteki na rzecz banku, znacząco niekorzystnie kształtują sytuację ekonomiczną konsumenta i są niedozwolone w rozumieniu art. 385¹ k.c. w części której powodują dysproporcję pomiędzy okresem podwyższonego ryzyka związanego z brakiem zabezpieczenia hipotecznego, a okresem za który pozwany zastrzega podwyższone oprocentowanie.

W odpowiedzi na pozew /k. 161-175 akt/ pozwany Getin Noble Bank S.A. z siedzibą w Warszawie wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie solidarnie od powodów na swoją rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwany zaprzeczył, aby kwestionowane postanowienia § 1 pkt 1, § 2 pkt 2, § 4 pkt 2 i § 6 pkt 2 umowy kredytu hipotecznego nr [REDAKTOWANE] indeksowanego do waluty obcej z dnia 2 czerwca 2006 r. oraz § 15 i 19 pkt 5 Regulaminu stanowiły niedozwolone postanowienia umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. A także, aby skutkiem stwierdzenia abuzywności określonych postanowień umownych była niemożliwość zastąpienia ich innymi postanowieniami uwzględniającymi wolę stron w chwili zawarcia umowy kredytu. Pozwany zaprzecza, aby wolą stron było udzielenie powodom kredytu złotówkowego z zastosowaniem oprocentowania jak dla kredytów indeksowanych do franka szwajcarskiego (Libor 3M). Powodowie podpisując umowę zgodzi się na klauzule indeksacyjne dotyczące przeliczenia kredytu i rat według kursów kupna i sprzedaży określonych w Bankowej tabeli kursów walut. Zdaniem pozwanego udzielony kredyt nie był kredytem złotówkowym, a przyjęcie złotówkowego charakteru kredytu, z jednoczesnym pozostawieniem oprocentowania LIBOR 3M, naruszałoby zasady współzycia społecznego oraz zasadę równości wobec prawa. Roszczenie powód z tytułu nienależnego świadczenia jest nieuzasadnione, albowiem ma

bezpośredni związek z wykonaniem umowy kredytu i aneksów, co wyklucza bezpodstawne wzbogacenie. Powodowie nie wykazali, aby ich interesy zostały rażąco naruszone przez sposób, w jaki pozwany określał kurs kupna i sprzedaży CHF określone w Bankowej Tabeli kursów walut dla kredytów dewizowych oraz indeksowanych kursem waluty. Powodowie nie wykazali, aby ustalone przez pozwanego raty kapitałowo – odsetkowe były nieuzasadnione co do wysokości przy uwzględnieniu kryterium tzw. uczciwego wynagrodzenia. Powodowie potwierdzili, że są świadomi ryzyka kursowego związanego ze zmianą kursu waluty indeksacyjnej w stosunku do złotego w całym okresie kredytowania i akceptują to ryzyko.

Odnośnie zaś oświadczenia o uchyleniu się od skutków aneksu Nr 4 Getin Noble Bank S.A. nie uznał skuteczności przedmiotowego oświadczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 2 czerwca 2006 r. pomiędzy Getin Bank S.A. w Katowicach, a [REDAKTOWANE] i [REDAKTOWANE] doszło do zawarcia umowy kredytu hipotecznego nr [REDAKTOWANE] indeksowanego do waluty obcej. W § 1 ww. umowy postanowiono, iż Bank udziela Kredytobiorcom kredytu w kwocie 274.775,51 zł indeksowanego kursem CHF na warunkach określonych w niniejszej umowie kredytowej oraz „Regulaminie do umowy kredytu hipotecznego”, stanowiącym integralną część umowy. Spłata następuje w 240 miesięcznych równych ratach kapitałowo – odsetkowych. Kredyt przeznaczony był: I transza: na spłatę pożyczki hipotecznej w PKP BP S.A. (w wysokości 199.000,00 zł), uiszczenie składki z tytułu ubezpieczenia od ryzyka utraty wartości nieruchomości (w wysokości 5.495,51 zł), pokrycie składki ubezpieczenia na życie w TU EUROPA SA (w wysokości 5.280,00 zł) oraz II transza: na dowolny cel konsumpcyjny (w wysokości 65.000,00 zł).

Zgodnie z § 2 ust. 2 umowy w dniu wypłaty kredytu lub każdej transzy kredytu kwota wypłaconych środków miała być przeliczana na walutę w której indeksowany był kredyt według kursu kupna waluty określonego w „Bankowej Tabeli kursów walut dla kredytów dewizowych oraz indeksowanych kursem walut obcych” obowiązującego w dniu uruchomienia środków. Spłata wszelkich zobowiązań z tytułu niniejszej umowy miała być dokonywana w złotych (§ 4 ust. 1). Wysokość zobowiązania miała być ustalana jako równowartość wymagalnej spłaty wyrażonej w walucie indeksacyjnej – po jej przeliczeniu według kursu sprzedaży walut określonego w „Bankowej Tabeli kursów walut dla kredytów dewizowych oraz indeksowanych kursem walut obcych” do waluty wyrażonej w umowie – obowiązującego w dniu spłaty. Analogiczne postanowienie zawarto w § 19 ust. 5 Regulaminu produktu, zgodnie z którym w przypadku kredytu indeksowanego w walucie obcej, kwota spłaty raty obliczona jest według kursu sprzedaży dewiz obowiązującym w Banku na podstawie obowiązującej w banku Tabeli Kursów z dnia wpływu środków.

Z kolei po myśli § 2 Regulaminu produktu kredytu hipotecznego DOM Bankowa tabela kursów walut dla kredytów dewizowych oraz indeksowanych kursem walut zwana tabelą kursów była sporządzona przez merytoryczną komórkę banku na podstawie kursów obowiązujących na rynku międzybankowym, w chwili sporządzenia tabeli i po ogłoszeniu kursów średnich przez NBP, tabela była sporządzona o godz. 16:00 każdego dnia roboczego i obowiązywała przez cały następny dzień roboczy.

Zgodnie z § 4 ust. 3 umowy kredytobiorca oświadczył, iż jest świadomy ryzyka kursowego związanego ze zmianą kursu waluty indeksacyjnej w stosunku do złotego w całym okresie kredytowania i akceptuje to ryzyko. Kredytobiorca zobowiązuje się dokonać w okresie objętym umową spłaty rat kredytu i odsetek w terminach i kwotach według aktualnego harmonogramu spłaty, który kredytobiorca otrzymuje w szczególności po wypłacie każdej transzy kredytu, po wypłacie kredytu, zmianie oprocentowania.

W § 6 umowy zastrzeżono, że oprocentowanie kredytu jest zmienne i na dzień sporządzenia umowy wynosi 5,39 w skali roku, na które składa się suma obowiązującej stawki DBF i stałej marży Banku, która wynosi 4,37%. Do czasu przedłożenia odpisu Kw nieruchomości będącej przedmiotem zabezpieczenia zawierające prawomocny wpis hipoteki na rzecz Bank na pierwszym miejscu i nie zawierającego obciążeń, które nie zostały zaakceptowane przez Bank, oprocentowanie wskazane w § 6 ust. 1 zostanie podwyższone stosownie do postanowień § 15 Regulaminu do umowy.

Po myśli § 14 pkt 1 Regulaminu oprocentowanie kredytu udzielonego w złotych indeksowanego do waluty obcej jest zmienne i ulega zmianie w pierwszym dniu najbliższego miesiąca kalendarzowego po ostatniej zmianie indeksu DBF (dla kredytu indeksowanego do franka szwajcarskiego). Indeks DBD/DBF dla każdego kwartału kalendarzowego oblicza się jako arytmetyczna średnia stawek LIBOR 3 m (dla lokat międzybankowych trzymiesięcznych) obowiązujących w dniach rocznych w okresie od 26 dnia miesiąca zamykającego kwartał poprzedzający ostatni kwartał kalendarzowy do 25 dnia miesiąca kończącego kwartał poprzedni.

Stosownie do § 15 Regulaminu do czasu przedłożenia odpisu z KW nieruchomości będąca przedmiotem zabezpieczenia, zawierającej prawomocny wpis hipoteki na rzecz Banku na pierwszym miejscu i niezawierającego obciążeń, które nie zostały zaakceptowane przez Bank, oprocentowanie podwyższone jest:

- a) w przypadku braku księgi wieczystej lub wypłaty kredytu/I transzy kredytu przed uzyskaniem przez kredytobiorcę tytułu prawnego do nieruchomości stanowiącego przedmiot hipoteki o 2 punkty procentowe,
- b) w przypadku gdy założona jest księga wieczysta nieruchomości o 1 punkt procentowy.

Podwyższenie oprocentowania zostaje zniesione z pierwszym dniem następnego miesiąca od otrzymania przez Bank odpisu z księgi wieczystej prowadzonej dla

nieruchomości stanowiącej przedmiot zabezpieczenia. Bank może odmówić zniesienia podwyższenia oprocentowania jeżeli Kredytobiorca ma zaległość w spłacie Kredytu.

W razie stwierdzenia przez Bank, że warunki udzielenia kredytu nie zostały dotrzymane lub w razie zagrożenia terminowej spłaty kredytu z powodu złego stanu majątkowego kredytobiorcy, a w szczególności w przypadku niespłacenia dwóch rat odsetkowych lub odsetkowo – kapitałowych Bank może wypowiedzieć umowę w całości lub części. Okres wypowiedzenia wynosi 30 dni (§ 11 ust. 2 i 3).

W przypadku niespłacenia przez Kredytobiorcę w terminie całości lub części spłaty wynikającej z umowy kredytu niespłacona kwota staje się zadłużeniem przeterminowanym. Bank nalicza od wymagalnego kapitału odsetki karne w wysokości podwójnego oprocentowania umownego z zastrzeżeniem ust. 4. Jeżeli Kredytobiorca mimo upływu okresu wypowiedzenia nie reguluje należności, Bank w dniu następnym wysyła do kredytobiorcy wezwanie do zapłaty. W przypadku kredytu indeksowanego do waluty obcej, Bank w następnym dniu po upływie terminu wymagalności całego kredytu dokonuje przewalutowania całego wymagalnego zadłużenia na PLN, z zastosowaniem aktualnego kursu sprzedaży dewiz, określonego przez Bank w Tabeli Kursów (§ 16 ust. 4).

dowód: - umowa kredytu k. 25-28 akt,
- regulamin produktu k. 32-40 akt,
- wniosek o kredyt k. 206-209 akt,

Zawierając umowę kredytu z dnia 2 czerwca 2006 r. powodowie nie uzgadniali indywidualnie z Bankiem żadnych jej postanowień. Umowa została zawarta przy wykorzystaniu wzorca umowy stosowanego przez pozwanego, a zaproponowanego powodom jako jedyny oferowany - przy ich zdolności kredytowej - produkt bankowy. Przy zawarciu umowy informowano o korzyściach płynących z zawarcia umowy kredytu indeksowanego do waluty obcej – franka szwajcarskiego, w szczególności o stabilności waluty. Powodom nie wyjaśniono jak będzie ustalony kurs waluty, nie znali oni mechanizmu przeliczeń, płacili tytułem rat kwoty wyliczone przez bank. Ww. kredyt był jednym z pierwszych tego typu kredytów na rynku.

dowód: - zeznania powoda [REDACTED] k. 449 - 450 akt,
- zeznania powódki [REDACTED] k. 450 akt,

Ponadto powodowie zawarli z kredytodawcą 5 aneksów do przedmiotowej umowy kredytu:

- aneks nr 1 z dnia 16 czerwca 2006 r., w którym zmieniono marżę banku (do 4%),

- aneks nr 2 z dnia 20 kwietnia 2007 r., na mocy którego zwiększono kwotę przyznanego kredytu o 7.2567,21 zł,
- aneks nr 3 z dnia 24 sierpnia 2012 r., zgodnie z którym bank udzielił karencji w spłacie kapitału oraz odsetek oraz kapitalizacji zaległości w spłacie odsetek, w związku z czym wysokość kredytu uległa łącznemu podwyższeniu o 10.088,52 zł,
- aneks nr 4 z dnia 16 stycznia 2014 r., w którym dokonano zmiany sposobu spłaty kredytu indeksowanego do waluty CHF w taki sposób, że począwszy od dnia wejścia w życie Aneksu spłata kredytu będzie następowała w walucie indeksacyjnej CHF lub w złotych polskich, zgodnie z założeniami szczegółowo określonymi w aneksie. W przypadku spłaty w złotych nadal obowiązywała bankowa tabela kursów. Z kolei przeliczenie ze złotych miało nastąpić według kursu sprzedaży do którego bank doliczał 6% spreadu walutowego,
- aneks nr 5 z dnia 18 sierpnia 2014 r., w którym bank udzielił kredytobiorcy karencji na okres 1 miesiąca w spłacie raty kapitał – odsetkowej oraz 6 miesięcy karencji w spłacie odsetek.

dowód: - aneks nr 1 k. 41 akt,
- aneks nr 2 k. 42 akt,
- aneks nr 3 k. 49-50 akt
- aneks nr 4 k. 55-56 akt,
- aneks nr 5 k. 57 akt,

W dniu 12 stycznia 2011 r. bank wypowiedział umowy kredytu w związku z wszczęciem egzekucji do nieruchomości stanowiącej przedmiot zabezpieczenia hipotecznego. Następnie pismem z dnia 8 marca 2011 r. cofnięto ww. wypowiedzenie.

dowód: - wypowiedzenie umowy kredytu z dnia 12.01.2011 r. k. 47 akt,
- cofnięcie wypowiedzenia k. 48 akt,

W związku z trudnościami finansowymi pismami z dnia 14 lutego 2013 r. i 22 lutego 2013 r. powodowi zwracali się do Banku o prolongatę terminu spłat rat. Bank nie przychylił się do przedmiotowych wniosków.

dowód: - pisma powodów o prolongatę k. 51, 54 akt,
- pisma banku k. 52 i 54 akt,

Pismem z dnia 8 kwietnia 2015 r., w związku z powstaniem zaległości w spłacie kredytu, bank wezwał powodów do zapłaty wskazanych w wezwaniu kwot.

W dniu 5 maja 2015 r. bank wystawił monit zawiadamiając o powstaniu zaległości w spłacie kredytu, a kolejno dnia 21 maja 2015 r., 9 czerwca 2015 r., 25 czerwca 2015 r., 14 lipca 2015 r., 29 lipca 2015 wysyłał wezwania do zapłaty i monity.

dowód: - wezwanie do zapłaty k. 60 akt,
- monity k. 61, 66,68 akt,
- wezwanie do zapłaty k. 63-65, 67 akt

Pismem z dnia 13 sierpnia 2015 r. bank wypowiedział [REDAKTOWANE] i [REDAKTOWANE] umowę kredytu nr [REDAKTOWANE] z zachowaniem 30 – dniowego okresu wypowiedzenia liczonego od doręczenia oświadczenia o wypowiedzeniu.

dowód: - oświadczenie o wypowiedzeniu k. 69 akt,

Dnia 21 października 2015 r. powodowie złożyli oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia złożonego pod wpływem błędu w dniu 16 stycznia 2014 r. aneksu Nr 4 do umowy kredytu hipotecznego nr [REDAKTOWANE].

dowód: - oświadczenie powodów wraz z potwierdzeniem nadania k. 70-71 akt,

W okresie od 30 czerwca 2006 r. do 8 kwietnia 2015 r. powodowie dokonali 119 wpłat na łączną kwotę 269.510,37 zł. Przyjmując wysokość nominalną poszczególnych rat kapitałowo – odsetkowych ,bez mechanizmu indeksacji, na dzień 31 sierpnia 2015 r. przy 109 racie, uwzględniając rozliczenie aneksu nr 5 poprzez doliczenie do salda kapitału odroczonej odsetek w trakcie trwania aneksu nr 5 w wysokości 2.248,17 zł, saldo zadłużenia wynosiło 232.857,08 zł, a nadpłata po stronie powodów 16.569,65 zł. Koszty składek ubezpieczenia nieruchomości wynosiły 3.938,86 zł, zaś koszty monitów i opłat 2.275,76 zł.

dowód: - opinia biegłego dr [REDAKTOWANE] k. 469- 530 akt,
- opinia uzupełniająca biegłego dr [REDAKTOWANE] k. 575-583 akt,
- ustana opinia biegłego dr [REDAKTOWANE] k. 613-614 akt,
- uzupełniająca opinia biegłego dr [REDAKTOWANE] k. 638-645 akt,
- potwierdzenia wpłat k. 72-91 akt,
- zestawienia rat i odsetek k. 92-109 akt,

Przed Sądem Okręgowym w Opolu zawisła sprawa z powództwa Getin Noble Bank S.A. z siedzibą w Warszawie przeciwko [REDAKTOWANO] i [REDAKTOWANO] sygn. akt I C 237/16. Wyrokiem z dnia 31 stycznia 2019 r. Sąd Okręgowy w Opolu oddalił przedmiotowe powództwo.

okoliczność znana Sądowi z urzędu

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Stan faktyczny niniejszej sprawy ustalono w oparciu o wymienione powyższej dowody z dokumentów, których wiarygodności nie kwestionowała żadna ze stron, a które również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

Sąd uwzględnił także wnioski zawarte w opinii biegłego z zakresu finansów i bankowości dr [REDAKTOWANO], z modyfikacjami wynikającymi z opinii uzupełniających, albowiem przedmiotowe opinie są jasne, rzeczowe, sporządzone przez biegłego dysponującego wiedzą i niezbędnym doświadczeniem w przedmiotowym zakresie. W szczególności, Sąd nie podzielił zgłaszanych przez stronę pozwaną zarzutów co do prawidłowości dokonanych wyliczeń. Otóż w uzupełniających opiniach pisemnych, jak i w toku rozprawy biegły szczegółowo ustosunkował się do zgłaszanych zarzutów, wyjaśniając swoje stanowisko, które Sąd podziela. Z tego też względu przyjęto ww. opinie za bezstronne i wiarygodny dowód w zakresie dokonanych przez biegłego obliczeń, stanowiący podstawę poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych.

W tym miejscu należało odnieść się dodatkowo do wniosków składanych przez Getin Noble Bank S.A. z siedzibą w Warszawie o wyłączenie biegłego, które jako nieuzasadnione podlegały oddaleniu. Zgodnie z art. 281 k.p.c. aż do ukończenia czynności biegłego strona może żądać jego wyłączenia z przyczyn, z jakich można żądać wyłączenia sędziego. Gdy strona zgłasza wniosek o wyłączenie biegłego po rozpoczęciu przez niego czynności, obowiązana jest uprawdopodobnić, że przyczyna wyłączenia powstała później lub że przedtem nie była jej znana. Zdaniem Sądu, składając wniosek po sporządzeniu przez biegłego opinii, strona pozwana nie wykazała zaistnienia przesłanek z art. 281 k.p.c. W szczególności sama okoliczność niezadowolania strony z poczynionych przez biegłego ustaleń w ramach sporządzonej opinii lub odmienna ocena biegłego aniżeli prezentowana przez stronę, nie stanowi okoliczności uzasadniającej jego wyłączenie.

Sąd dał również wiarę zeznaniom powodów [REDAKTOWANO] i [REDAKTOWANO] na okoliczność sposobu zawarcia umowy, uzyskanych przy zawarciu umowy informacji, uwarunkowań związanych z zawarciem umowy.

Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka [REDAKTOWANE], albowiem z uwagi na niewskazanie adresu świadka przeprowadzenie dowodu z jego zeznań nie było możliwe.

Bezspornym jest, iż w dniu 2 czerwca 2006 r. pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy kredytu hipotecznego nr [REDAKTOWANE] indeksowanego do waluty obcej, na mocy której kredytobiorca, którego następcą prawnym jest pozwany bank, udzielił powodowi kredytu w złotych polskich indeksowanego kursem CHF na warunkach określonych w umowie kredytowej oraz Regulaminie do umowy kredytu hipotecznego stanowiącego integralną część umowy. Dochodzone pozwem roszczenie powodowie opierają przed wszystkim na stanowisku, że postanowienia odnoszące się do sposobu obliczenia kursu waluty na potrzeby zastosowania mechanizmu indeksacji kwoty kredytu do waluty franka szwajcarskiego zawarte w przedmiotowej umowie są niewiążące, stanowiąc niedozwoloną klauzulę umowną. W rezultacie pobranie przez Bank rat kredytu w części przewyższającej wysokość rat należnych wskutek zastosowania klauzuli indeksacyjnej stanowi świadczenie nienależne.

Na wstępie wskazania wymaga, iż zawarcie pomiędzy stronami umowy o kredyt bankowy indeksowany do waluty obcej było prawnie dopuszczalne. Umowa kredytu bankowego jest umową nazwaną, a jej elementów konstrukcyjnych należy poszukiwać w art. 69 ust. 1 Pr.bank., zgodnie z którym bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej i zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty. Umowa kredytu indeksowanego polega na tym, iż bank wydaje kredytobiorcy określoną sumę kredytową w złotych, przy czym jej wysokość jest określana (indeksowana) według kursu danej waluty (np. euro) w dniu wydania (indeksowanie do waluty obcej po cenie kupna). Ustalenie takie następuje też w celu określenia wysokości rat kredytowych, do których kredytobiorca będzie zobowiązany w okresie trwania stosunku kredytowego. W dniu płatności konkretnych rat taka rata jest przeliczana zgodnie z umową na złote stosownie do kursu danej waluty, tj. po kursie jej sprzedaży kontrahentowi banku. Tak ujęta umowa kredytu indeksowanego mieści się w konstrukcji ogólnej umowy kredytu bankowego i stanowi jej możliwy wariant (*vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2016r., I CSK 1049/14*). Sama więc indeksacja jest, co do zasady dopuszczalna, bezskuteczna jest tylko taka, która narusza zasadę równorzędności stron stosunków cywilnych i uniemożliwia ustalenie treści zobowiązania poddanego indeksacji.

Mając na względzie zarzuty strony powodowej, w dalszej części uzasadniania Sąd analizie poddał sporne postanowienia § 1 ust.1, § 2 ust. 2, § 4 ust. 2 umowy kredytu oraz § 19 ust. 5 Regulaminu, pod kątem ich ewentualnej abuzywności.

Zgodnie z art. 385 § 1 i § 2 k.c. w razie sprzeczności treści umowy z wzorcem umowy strony są związane umową. Wzorzec umowy powinien być sformułowany jednoznacznie i w sposób zrozumiały. Postanowienia niejednoznaczne tłumaczy się na korzyść konsumenta. Zasady wyrażonej w zdaniu poprzedzającym nie stosuje się w postępowaniu w sprawach o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone.

Stosownie do art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

§ 2. Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie.

§ 3. Niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta.

§ 4. Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje.

Jak wynika z przywołanych przepisów ustawodawca wymienia następujące przesłanki uznania danego postanowienia za niedozwolone w rozumieniu art. 385¹ k.c.: dane postanowienie umowne jest „niezgodnione indywidualnie”; kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Zastrzeżono przy tym, że postanowienia określające główne świadczenia stron, takie jak cena lub wynagrodzenie, mogą zostać uznane za niedozwolone postanowienia umowne tylko wówczas, gdy zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Bezspornym jest, iż powodowie w chwili zawierania umowy występowali w charakterze konsumentów w rozumieniu art. 22¹ k.c., zaś pozwany w tymże stosunku obligacyjnym występował w roli przedsiębiorcy w rozumieniu art. 43¹ k.c.

Z kolei w celu ustalenia, czy konkretne postanowienie umowne należy kwalifikować jako „niezgodnione indywidualnie”, należy zbadać, czy konsument miał na treść danego postanowienia „rzeczywisty wpływ”. W szczególności ustawodawca zwraca uwagę na niebezpieczeństwo „niezgodnionego indywidualnie” charakteru postanowienia umowy przejętego z wzorca umownego. Nie wystarczy oczywiście wykazać, że druga strona umowy dowiedziała się o treści klauzuli w odpowiednim czasie. Dowód zaistnienia okoliczności indywidualnego uzgodnienia treści postanowienia umowy lub wzorca umownego nie dotyczy przy tym jedynie faktu prowadzenia w tym przedmiocie między stronami negocjacji, lecz wspólnego ustalenia ostatecznego brzmienia klauzuli (osiągnięcia konsensu) w wyniku „rzetelnych i wyrównanych negocjacji”. Jednocześnie w doktrynie wskazuje się, że wykluczyć

należy „rzeczywisty wpływ” na treść postanowienia, gdy konsument miał jedynie prawo wyboru spośród kilku alternatywnie zaproponowanych przez przedsiębiorcę postanowień. Postanowienie umowne zostało zatem „uzgodnione indywidualnie”, jeżeli konsument dysponował nieograniczoną przez przedsiębiorcę swobodą ustalania jego treści. Chodzi zatem raczej o sytuacje, gdy dane postanowienie umowne zostało sformułowane przez konsumenta i na jego żądanie włączone do umowy albo konsument miał na jego treść realny wpływ w czasie prowadzonych między stronami negocjacji i zdawał sobie z tego faktu sprawę.

Jednocześnie dokonując oceny, czy konkretne kwestionowane postanowienia były przedmiotem indywidualnych uzgodnień między stronami należy mieć na względzie wprowadzone przez ustawodawcę domniemanie braku indywidualnych uzgodnień postanowień umowy w przypadku gdy postanowienie umowy zostało zaczerpnięte ze wzorca umowy. Wzorce umowy są definiowane jako wszelkie klauzule umowne opracowane jednostronnie przez podmioty, które mają zawrzeć wiele umów na identycznych warunkach kontraktowych. Przerzucenie ciężaru dowodu oznacza, iż to przedsiębiorca będzie musiał wykazać, że pomimo posłużenia się klauzulą standardową to postanowienie umowne zostało indywidualnie uzgodnione z konsumentem. W tej sytuacji to na pozwanym Banku spoczywał obowiązek wykazania, że postanowienia dotyczące mechanizmu indeksacji były przedmiotem uzgodnień pomiędzy stronami.

W okolicznościach niniejszej sprawy nie sposób uznać, aby pozwany w trybie art. 385¹ § 4 k.c. udowodnił, iż postanowienie umowne dotyczące waloryzacji kredytu było indywidualnie negocjowane z powodami. Wręcz przeciwnie, jak wynika z zeznań powodów, warunki umowy nie były negocjowane indywidualnie, powodom ze względu na ich zdolność kredytową zaproponowano zawarcie konkretnej umowy bez możliwości jej negocjacji, na co powodowie jedynie wyrazili zgodę. W szczególności o indywidualnym uzgodnieniu kwestionowanych postanowień nie świadczy złożenie przez powodów wniosku o udzielenie kredytu, jak również zamieszczenie w umowie postanowienia o świadomości co do ryzyka kursowego i zgody na powyższe (*vide. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 6 marca 2013r., VI ACa 1241/12, LEX nr 1322083*).

Przesłanki kształtowania praw i obowiązków konsumenta za pomocą ocenianego w aspekcie ewentualnej abuzywności postanowienia w sposób „sprzeczny z dobrymi obyczajami” i „rażąco naruszający jego interesy” są dwiema różnymi okolicznościami, które należy w toku kontroli wykazywać odrębnie. Uznanie postanowienia za niedozwolone wymaga łącznej realizacji obu przesłanek. Obie przesłanki są wyrażone za pomocą klauzul generalnych.

Dobrym obyczajem jest kierowanie się zasadą szacunku wobec drugiego człowieka, a zatem sprzeczne z dobrymi obyczajami są zachowania polegające na niedoinformowaniu,

wywołujące dezorientację, czy błędne przekonanie, wykorzystywanie niewiedzy lub naiwności, działania nieuczciwe czy nierzetelne, ukształtowanie stosunku prawnego o charakterze zobowiązaniowym niezgodnie z zasadą równorzędności stron (równowagi kontraktowej). Jak wskazuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego: „Z dobrymi obyczajami kłóci się zatem takie postępowanie, którego celem jest zdeorientowanie konsumenta, wykorzystanie jego niewiedzy lub naiwności, ukształtowanie stosunku prawnego z naruszeniem zasady równości stron. Chodzi więc o postępowanie, które potocznie jest rozumiane jako nieuczciwe, nierzetelne, sprzeczne z akceptowanymi standardami działania” (*vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2004 r., I CK 635/03*). Podobnie, różne postacie „znaczącej nierównowagi” z art. 3 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG wymienia TSUE, akcentując, że „nie jest konieczne, by koszty obciążające konsumenta na mocy postanowienia umownego miały względem niego istotny ekonomiczny wpływ w świetle kwoty danej transakcji, lecz nierównowaga ta może wynikać z samego faktu wystarczająco poważnego naruszenia sytuacji prawnej, w której konsument, jako strona danej umowy, znajduje się na mocy właściwych przepisów krajowych, czy to w postaci ograniczenia treści praw, które zgodnie z rzeczonymi przepisami przysługują mu na podstawie tej umowy, czy to przeszkody w ich wykonywaniu, czy też nałożenia na niego dodatkowego obowiązku, którego nie przewidują normy krajowe”. Trybunał wskazuje, że „sąd odsyłający powinien do celów oceny ewentualnego istnienia znaczącej nierównowagi brać pod uwagę charakter towarów lub usług, których umowa dotyczy, poprzez odniesienie do wszelkich okoliczności towarzyszących jej zawarciu oraz do wszystkich innych warunków tej umowy” (*vide: wyrok TSUE z dnia 16 stycznia 2014 r. C 226/12, CURIA*). Ponadto sprawdzić należy, czy przedsiębiorca traktujący konsumenta w sposób sprawiedliwy i słuszny mógłby racjonalnie spodziewać się, iż konsument ten przyjąłby dane postanowienie w drodze negocjacji indywidualnych.

W judykaturze dominuje szerokie rozumienie chronionych prawem interesów konsumenta. Stąd też „jako interesy konsumenta należy zaś rozumieć nie tylko niekorzystne ukształtowanie jego sytuacji ekonomicznej, ale interes ten może się także wyrażać w niewygodzie organizacyjnej, stracie czasu, nierzetelnym traktowaniu, czy naruszeniu prywatności konsumenta” (*vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 czerwca 2006 r. VI ACa 1505/05*). Za działania rażąco naruszające interesy konsumenta należy zatem uznać te, które są dla niego niekorzystne finansowo, wiążą się z nadmiernym wysiłkiem organizacyjnym, polegają na nierzetelnym traktowaniu, wprowadzaniu w błąd czy naruszaniu jego prywatności. Jak wskazuje się w orzecznictwie w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. rażąco naruszenie interesów konsumenta oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym. Obie klauzule generalne z art. 385¹ § 1 k.c. mają służyć do oceny tego, czy standardowe klauzule umowne

zawarte we wzorcu umownym przekraczają zakresione przez ustawodawcę granice rzetelności kontraktowej twórcy wzorca w zakresie kształtowania praw i obowiązków konsumenta (*vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2005 r. I CK 832/04, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 30 kwietnia 2014 r. I ACa 1209/13, LEX 1496006*).

W analizowanej sprawie niewątpliwie zaistniała przesłanka rażącego naruszenia interesów powodów oraz sprzeczności z dobrymi obyczajami postanowień umownych odnoszących się do klauzul waloryzacyjnych. Strona powodowa nie miała bowiem jakiegokolwiek realnej możliwości ustalenia kursu kupna i sprzedaży CHF na potrzeby zaciągniętego kredytu. Otóż bank zastrzegł w § 2 ust. 2 umowy, że w dniu wypłaty kredytu lub każdej transzy kredytu kwota wypłaconych środków miała być przeliczana na walutę w której indeksowany był kredyt, według kursu kupna waluty określonego w „Bankowej Tabeli kursów walut dla kredytów dewizowych oraz indeksowanych kursem walut obcych” - obowiązującego w dniu uruchomienia środków. Wysokość zobowiązania miała być ustalana jako równowartość wymagalnej spłaty wyrażonej w walucie indeksacyjnej – po jej przeliczeniu według kursu sprzedaży walut określonego w „Bankowej Tabeli kursów walut dla kredytów dewizowych oraz indeksowanych kursem walut obcych” do waluty wyrażonej w umowie – obowiązującego w dniu spłaty. Z kolei w § 2 Regulaminu produktu kredytu hipotecznego DOM wskazano, iż Bankowa tabela kursów walut dla kredytów dewizowych oraz indeksowanych kursem walut zwana tabela kursów była sporządzona przez merytoryczną komórkę banku na podstawie kursów obowiązujących na rynku międzybankowym, w chwili sporządzenia tabeli i po ogłoszeniu kursów średnich przez NBP, tabela była sporządzona o godz. 16:00 każdego dnia roboczego i obowiązywała przez cały następny dzień roboczy. W § 19 ust. 5 Regulaminu postanowiono, iż w przypadku kredytu indeksowanego w walucie obcej, kwota spłaty raty obliczona jest według kursu sprzedaży dewiz obowiązującym w Banku na podstawie obowiązującej w banku Tabeli Kursów z dnia wpływu środków.

Treść powyższych zapisów nie pozostawia wątpliwości, iż klauzule te nie odwoływały się do ustalanego w sposób obiektywny kursu CHF, lecz pozwalały w rzeczywistości pozwanemu kształtować ten kurs w sposób dowolny, wedle własnej woli. Spornymi postanowieniami pozwany bank w istocie przyznał sobie uprawnienie do jednostronnego regulowania wysokości rat kredytu waloryzowanego kursem franka szwajcarskiego poprzez wyznaczanie w tablicach kursowych kursu sprzedaży waluty franka szwajcarskiego oraz wartości spreadu walutowego, stanowiącego różnicę pomiędzy kursem sprzedaży, a kursem zakupu waluty wskazanej w walucie obcej. Na mocy spornych postanowień pozwany mógł zatem jednostronnie i arbitralnie, a przy tym w sposób wiążący, modyfikować wskaźnik, według którego obliczana była wysokość zobowiązania kredytobiorcy, a tym samym mógł

wpływać na wysokość jego świadczenia. Zdaniem Sądu powyższe działania bez wątpienia naruszały interesy powodów i były sprzeczne z dobrymi obyczajami.

Wbrew zarzutom strony pozwanej, kwestionowanych klauzul umownych nie sposób uznać za jednoznaczne, oparte na weryfikowalnych dla konsumentów podstawach. Pozwany twierdzi, iż Regulamin wprowadzał przejrzyste dyrektywy, którymi pozwany kierował się ustalając kurs wymiany. Analiza treści spornych postanowień prowadzi jednakże do zgoła odmiennych wniosków. Zdaniem Sądu, zarówno umowa kredytu, jak i Regulamin nie określały szczegółowego sposobu ustalania kursu CHF, przez co powodowie byli zdani na arbitralne decyzje banku w tej kwestii. Nie może ulegać zaś wątpliwości, że klauzula waloryzacyjna może działać prawidłowo jedynie wówczas, gdy miernik wartości, według którego dokonywana jest waloryzacja ustalany jest w sposób obiektywny, a więc przede wszystkim w sposób niezależny od woli którejkolwiek stron umowy. Sporne postanowienia są nietransparentne - umowa kredytu nie przedstawiała w sposób przejrzysty konkretnych działań mechanizmu wymiany waluty obcej, tak by powodowie byli w stanie samodzielnie oszacować, w oparciu o jednoznaczne i zrozumiałe kryteria, wpływające dla nich z umowy konsekwencje ekonomiczne. Natomiast samo sprecyzowanie momentu waloryzacji i ogólne odwołanie się do kursów obowiązujących na rynku międzybankowym (bez sprecyzowania tego pojęcia, bez określenia sposobu ustalania spreadu walutowego) nie stanowi wystarczającego zabezpieczenia interesów powodów. Powodowie nie znali sposobu, w jaki bank kształtował kurs CHF, zwiększając go bądź zmniejszając wedle swego uznania. Umowa nie dawała im żadnego instrumentu pozwalającego bronić się przed decyzjami banku w zakresie wyznaczanego kursu CHF, czy też weryfikować je. Bank przy tym uwzględniał inny kurs CHF przy przeliczaniu wartości wypłaconego kredytu (kurs kupna) i inny przy obliczaniu wartości raty spłaty kredytu (kurs sprzedaży). Jednocześnie umowa nie przewidywała jakichkolwiek formalnych ograniczeń ustalania kursu waluty przez banku, prowadząc do naruszenia równorzędności stron stosunku, nierównomiernie rozkładając uprawnienia i obowiązki między partnerami umowy. Powodowie nie mieli w istocie możliwości ustalenia konsekwencji ekonomicznych wynikających z przyjętego przez pozwanego sposobu indeksacji, tymczasem uzasadnione jest oczekiwanie konsumenta uzyskania od profesjonalisty informacji określających – zwłaszcza w obszarze wysoce specjalistycznych usług – stopień ryzyka ekonomicznego związanego z dokonywaną transakcją. Tych informacji powodowie zostali pozbawieni. Jak zaznali nie zostali oni poinformowani jak będzie wyglądała indeksacja kredytu do franka szwajcarskiego, nie wyjaśniono jak będą ustalone tabele kursów walut w Banku i czym jest spread walutowy.

Niewątpliwie brak równowagi kontraktowej stanowi przejaw naruszenia dobrych obyczajów. Dyrektywa Rady 93/13/EWG w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich z 5 kwietnia 1993 r. (Dz.U.U.E.L z 1993 Nr 95 poz. 29 ze zm.) w art. 3 ust. 1

stanowi: „warunki umowy, które nie były indywidualnie negocjowane, mogą być uznane za nieuczciwe, jeśli stoją w sprzeczności z wymogami dobrej wiary, powodują znaczącą nierównowagę wynikających z umowy, praw i obowiązków stron ze szkodą dla konsumenta”.

Dodatkowo zważyć należy, iż pomiędzy stronami nie dochodziło faktycznie do transakcji wymiany walut. Pobieranemu od powodów spreadowi nie odpowiadało żadne świadczenie banku. W istocie była to prowizja na rzecz banku, której wysokości powodowie nie mogli oszacować. Wysokość tej prowizji zależała wyłącznie od banku. Kwota kredytu wypłacona została w złotych polskich i spłata następowała również w tej walucie. Natomiast wartość franka szwajcarskiego przyjęta jest jedynie jako wskaźnik waloryzacji poszczególnych rat podlegających spłacie. Oznacza to, iż wszelkie operacje wykonywane były jedynie "na papierze", dla celów księgowych, natomiast do faktycznego transferu wartości dewizowych w którąkolwiek stronę nie dochodziło. W efekcie różnica pomiędzy kursem zakupu danej waluty, a kursem sprzedaży tej waluty przez bank, ustalanych wyłącznie przez pozwanego, stanowi jego czysty dochód, zwiększający dodatkowo koszty kredytu dla klienta. W tym mechanizmie należy więc dostrzec również sprzeczność postanowienia z dobrymi obyczajami i rażące naruszenie interesów konsumenta, który nie ma nawet możliwości uprzedniej oceny własnej sytuacji - w tym wysokości wymagalnych rat kredytu - i jest zdany wyłącznie na arbitralne decyzje banku (vide: *wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 maja 2013 r., VI ACa 441/13, LEX nr 1356719*). Podobne stanowisko wyraził Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z dnia 30 kwietnia 2014 r. stwierdzając, iż świadczenie kredytobiorcy polegające na obowiązku zapłaty różnicy pomiędzy kursem zakupu waluty, a kursem jej sprzedaży nie można uznać za wynagrodzenie, któremu odpowiada jakiegokolwiek świadczenie banku (*wyrok TSUE z dnia 30 kwietnia 2014r., sygn. akt C-26/13*).

Przechodząc do analizy kolejnej przesłanki uznania klauzuli za niedozwoloną, za utrwalony zarówno w doktrynie, jak i orzecznictwie należy uznać pogląd, iż umowna klauzula waloryzacyjna nie jest objęta wyłączeniem zawartym w art. 385¹ § 1 k.c., albowiem nie określa bezpośrednio świadczenia głównego, lecz wprowadza jedynie umowny reżim jego podwyższenia (vide: *wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2015 r., I CSK 257/14, nie publ.*). Klauzula regulująca tzw. spread walutowy nie stanowi *essentialia negotii* umowy kredytu bankowego (indeksowanego). Nie odnosi się ona bezpośrednio do samych elementów przedmiotowo istotnych umowy kredytu bankowego, tj. nie do oddania i zwrotu podstawowej sumy kredytowej, a jedynie kształtuje dodatkowy, zawarty we wzorcu umownym, mechanizm indeksacyjny wspomnianych głównych świadczeń stron stosunku kredytowego, tj. sposób określania rynkowej wartości wydanej i wykorzystywanej sumy kredytu w złotych w relacji do walut obcych. W tej sytuacji należy stwierdzić, że postanowienia bankowego wzorca umownego, zawierającego uprawnienie banku do

przeliczania sumy wykorzystanego przez kredytobiorcę kredytu do waluty obcej (klauzula tzw. spreadu walutowego), nie dotyczą głównych świadczeń stron.

Resumując, dokonana przez Sąd w przedmiotowej sprawie incydentalna kontrola postanowień § 1 ust. 1, § 2 ust. 2, § 4 ust. 2 umowy kredytu hipotecznego nr [REDAKTOWANE] indeksowanego do waluty obcej oraz § 19 ust 5 Regulaminu wykazała, iż stanowią one niedozwolone postanowienia umowne w rozumieniu art. 385¹ k.c.

Jedynie na marginesie warto wskazać, iż analogiczne postanowienia umowne stanowiły już przedmiot abstrakcyjnej kontroli realizowanej przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w postępowaniu odrębnym w sprawach o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone. I tak wyrokiem z dnia 14 grudnia 2010 r. (sygn. akt XVII AmC 426/09, Legalis nr 815926) Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał za niedozwolone i zakazał wykorzystywania w obrocie z konsumentami Bankowi (...) S.A. w W. postanowień wzorca umowy m.in. o treści: „Kredyt jest indeksowany do CHF/USD/EUR, po przeliczeniu wypłaconej kwoty zgodnie z kursem kupna CHF/USD/EUR według Tabeli Kursów Walut Obcych obowiązującej w Banku (...) w dniu uruchomienia kredytu lub transzy.” oraz „W przypadku kredytu indeksowanego kursem waluty obcej kwota raty spłaty obliczona jest według kursu sprzedaży dewiz, obowiązującego w Banku na podstawie obowiązującej w Banku(...) z dnia spłaty.” Z kolei w wyroku z dnia 27 grudnia 2010 r., Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał za niedozwolone i zakazał wykorzystywania w obrocie z konsumentami (...) Bank S.A. w W. postanowienia zawartego we wzorcu umowy o treści: „Raty kapitałowo-odsetkowe oraz raty odsetkowe spłacane są w złotych po uprzednim ich przeliczeniu wg kursu sprzedaży CHF z tabeli kursowej (...) S.A. obowiązującego na dzień spłaty z godziny 14:50” (*wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 27 grudnia 2010r., sygn. akt XVII AmC 1531/09, Legalis nr 750179*).

Bez znaczenia z perspektywy oceny abuzywności, pozostaje kwestia jakie spready w praktyce stosował kredytodawca, w szczególności czy odpowiadały one – jak twierdzi pozwany - godziwej marży banku. Otóż ocena niedozwolonego charakteru postanowienia nie może uwzględniać okoliczności po zawarciu umowy, w tym także sposobu stosowania spornego postanowienia w praktyce. Jak bowiem zasadnie wskazał Sąd Najwyższy oceny, czy postanowienie umowne jest niedozwolone dokonuje się według stanu z chwili zawarcia umowy (*vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2018 r. sygn. akt III CZP 29/17*).

Konsekwencją stwierdzenia abuzywności postanowienia umowy w rozumieniu art. 385¹ k.c. (i art. 385³ k.c.), jest brak związania nim stron. Pozostała część umowy pozostaje ważna, o ile może być wykonywana bez abuzywnej klauzuli. O tym, czy konsekwencją abuzywności jednej lub kilku klauzul umownych jest nieważność całej umowy, czy też

jedynie tej jej części, która zawiera niedozwolone postanowienie (postanowienia), nie decyduje zatem ocena, które z tych dwóch rozwiązań jest korzystniejsze dla konsumenta, lecz możliwość wykonania umowy po wyłączeniu klauzuli abuzywnej. Postanowienie uznane za niedozwolone staje się bezskuteczne ex lege, z mocą wsteczną (ex tunc).

Jak już wyżej wyjaśniono, klauzula waloryzacyjna jest dodatkowym zastrzeżeniem umownym i nie stanowi istotnych postanowień umowy kredytu. Wobec tego jej eliminacja z umowy nie wpływa na możliwość wykonania umowy, która jest wiążąca w pozostałym zakresie. Ich wyeliminowanie z umowy nie powoduje zmiany charakteru zobowiązania, a jedynie prowadzi do zaprzestania waloryzacji. W ocenie Sądu, nie dochodzi do sytuacji niedającej się wypełnić luki w umowie, czy do niedopuszczalnej zmiany charakteru zobowiązania. Pomimo abuzywnego charakteru klauzuli indeksacyjnej zawarta z powodami umowa jest zatem ważna w pozostałym zakresie.

Sankcją uznania postanowień § 1 ust. 1, § 2 ust. 2, § 4 ust. 2 umowy kredytu hipotecznego nr [REDAKTOWANE] indeksowanego do waluty obcej oraz § 19 ust. 5 Regulaminu za niedozwolone jest ich bezskuteczność, uniemożliwiająca ich zastosowanie. Przy czym, w ocenie Sądu, brak jest podstaw by w ich miejsce wprowadzać inny miernik wartości aniżeli pieniądz w walucie nominalnej. Przede wszystkim, zdaniem Sądu, w analizowanej sprawie nie doszło w ogóle do powstania luki - nie ma bowiem konieczności przeliczania świadczenia wyrażonego w złotych na walutę obcą. Udzielony powodom kredyt jest w istocie kredytem złotowym i miał taki charakter od samego początku (co szczegółowo przedstawione zostanie w dalszej części uzasadniania). Umowa kredytu bez mechanizmu waloryzacji nie jest kontraktem z luką, jest jedynie umową bez mechanizmu waloryzacji i co najistotniejsze bez tej klauzuli jest możliwe ustalenie wysokości zobowiązania w świetle treści pozostałym postanowień umownych. Skoro luka w sensie prawnym w ogóle nie występuje to nie ma potrzeby jej uzupełniania. Nie zachodzi potrzeba poszukiwania innych skutków przedmiotowej czynności prawnej niż te, które wynikają z treści tej czynności w brzmieniu po wyeliminowaniu bezskutecznych klauzul umownych.

Podzielić należy stanowisko, iż Sąd nie może uzupełniać umowy poprzez zmianę treści niezgodnego z prawem warunku. W przypadku nieważności czynności prawnej przepis art. 58 k.c. stanowi, że możliwe jest zastąpienie nieważnych postanowień czynności prawnej odpowiednimi przepisami ustawy. Natomiast w stosunku do niedozwolonych klauzul umownych ustawa takiej możliwości nie przewiduje. Skutkiem uznania klauzuli za niedozwolona jest wyłączenie takiego postanowienia z umowy kredytowej, przy czym umowa funkcjonuje w pozostałym zakresie, zaś postanowienia niedozwolone nie zostają zastąpione innymi normami. Brak jest podstawy prawnej, aby w miejsce niewiążących klauzul waloryzacyjnych stosowanych przez bank stosować inne kryterium waloryzacji, również wówczas gdyby uznać, że w miejsce niedozwolonych postanowień należało stosować

właściwe przepisy dyspozytywne. Podkreślenia wymaga, iż jedynym przepisem dyspozytywnym, którego przedmiotem jest określenie kursu wymiany waluty dla potrzeb wykonania zobowiązania jest przepis art. 358 k.c., który w obecnym brzmieniu wszedł w życie w dniu 24 stycznia 2009 r. Skoro w przedmiotowej sprawie umowa została zawarta przed wejściem w życie ww. przepisu, a mianowicie w dniu 2 czerwca 2006 r., to tym samym oczywistym jest iż przepis ten nie może znaleźć w niej zastosowania. W ocenie Sądu nie można także zastąpić abuzywnych klauzul waloryzacyjnych przepisami art. 41 ustawy z dnia 28 kwietnia 1926 r. – Prawo wekslowe (odmiennie *wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2017 r. sygn. akt II CSK 803/16*), który nie stanowi przepisu dyspozytywnego.

Stanowisko o niedopuszczalności zastępowania niedozwolonych postanowień umownych innymi postanowieniami wyrażone został także przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej. I tak Trybunał wyjaśnił, że art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG należy interpretować, że warunek umowny uznany za nieuczciwy należy co do zasady uznać za nigdy nie istniejący, tak by nie wywoływał on skutków wobec konsumenta. Sądowe stwierdzenie nieuczciwego charakteru takiego warunku powinno mieć co do zasady skutek w postaci przywrócenia sytuacji prawnej i faktycznej konsumenta w jakiej znajdowałby się on w braku rzeczoności warunku. Wymaganiom tym czyni co do zasady zadość sankcja nieważności klauzuli abuzywnej (*vide: wyrok TSUE z dnia 26 kwietnia 2012 w sprawie C - 472/10, wyrok TSUE z dnia 30 maja 2013 r. w sprawie C -397-11*). Z kolei w sprawach C – 154/15, C 307/15 i C 308/15 Gutierrez Naranjo i in., Trybunał stwierdził, iż do sądu krajowego należy wyłącznie i jedynie wykluczenie stosowania nieuczciwego warunku umownego, tak aby nie mógł on wywoływać wiążącego skutku wobec konsumenta, przy czym sąd ów nie jest uprawniony do zmiany treści tego warunku (*por również wyrok C - 618/10*).

W szczególności nie jest możliwe zastosowanie rozwiązania polegającego na dokonaniu przez Sąd wiążącego i autorytarnego miarkowania świadczenia w sposób zgodny z dobrymi obyczajami i słusznymi interesami stron, co oznaczałoby w istocie sądową zmianę umowy, a praktycznie – w niniejszym postępowaniu – zastosowanie opartego na obiektywnych kryteriach, wypośrodkowanego „świadczenia sprawiedliwego”. Z tych przyczyn nie było możliwe sądowe miarkowanie wysokości nienależnego świadczenia. Sąd nie może z urzędu ustalić ani „sprawiedliwego” kursu wymiany ani też orzec, iż kurs winien odpowiadać np. kursowi średniemu NBP. Skutki stwierdzenia abuzywności klauzul mają charakter sankcyjny wobec przedsiębiorcy posługującego się niedozwolonym wzorcem umownym i polegają na pełnym wyrugowaniu klauzuli abuzywnej z umowy.

Wbrew twierdzeniom strony pozwanej, w analizowanej sprawie nie sposób przyjąć, iż powodom został udzielony kredyt w walucie obcej. Zawarta przez strony umowa kredytu hipotecznego stanowi umowę kredytu indeksowanego, zgodnie z którą Bank wydaje

kredytobiorcy określoną sumę kredytową w złotych, przy czym jej wysokość jest określana (indeksowana) według kursu danej waluty w dniu wydania (indeksowanie do waluty obcej po cenie kupna). Ustalenie takie następuje też w celu określenia wysokości rat kredytowych, do których kredytobiorca będzie zobowiązany w okresie trwania stosunku kredytowego. W dniu płatności konkretnych rat taka rata jest przeliczana zgodnie z umową na złote stosownie do kursu danej waluty, tj. po kursie jej sprzedaży kontrahentowi banku. Kredyt został więc udzielony w złotych, a był jedynie indeksowany do kursu waluty obcej.

Również w ocenie organów nadzorczych nad rynkiem finansowym kredyty indeksowane i denominowane to kredyty w walucie polskiej. Zgodnie ze stanowiskiem Narodowego Banku Polskiego z dnia 6 lipca 2011 r. wyrażonego w toku prac legislacyjnych nad tzw. ustawą antyspreadową: „kredyt w walucie polskiej „denominowany lub indeksowany” w innej walucie niż polska jest kredytem w złotych. Przyjęcie klauzuli indeksowej w postaci innej waluty (tak samo, gdyby indeksem była cena złota, zboża czy innego dobra majątkowego) nie przekreśla faktu, że zobowiązanie zostało wyrażone w złotych. Kredyt indeksowany nie jest kredytem walutowym. Bank albo inny kredytodawca nie może żądać od kredytobiorcy spłaty kredytu w innej walucie niż złoty, nie ma też obowiązku przyjmowania świadczenia pieniężnego w innej walucie niż złoty (choć w wysokości indeksowanej)”.

Za bezzasadny Sąd uznał zarzut, iż założenie o złotówkowym charakterze kredytu z jednoczesnym pozostawieniem oprocentowania LIBOR 3M stanowiłoby niedopuszczalną zmianę charakteru umowy, jak również naruszenie zasady współzycia społecznego i zasady równości wobec prawa. Przede wszystkim należy pokreślić, iż przyjęcie stawki LIBOR jest wyłącznie konsekwencją działań samego pozwanego, który zamiesił w umowie niedozwoloną klauzulę umowną, która jako bezskuteczna nie może wywoływać skutków. Zaistniały stan nie jest więc wynikiem zachowania kredytobiorców, lecz wyłącznie samego przedsiębiorcy. Stwierdzenie bezskuteczności klauzuli abuzywnej zawsze rodzi ingerencję w postanowienia umowy i kształtuje inną rzeczywistość zobowiązaniową. Ingerencja ta jest wszakże wyraźnie dopuszczona przez ustawodawcę. Stwierdzenie niedozwolonego charakteru klauzuli nie wiąże się bowiem z ukształtowaniem treści stosunku według sędziowskiego uznania, a jedynie z wyciągnięciem konsekwencji wyrażonej wprost w ustawie, a mianowicie niezwiązania konsumenta takim postanowieniem umownym. Skoro pozwany bezprawnie narzucił konsumentom bezskuteczne postanowienia umowne to wyeliminowanie z umowy klauzul indeksacyjnych stanowi li tylko następstwo zachowania samego pozwanego. Konieczność obliczenia zobowiązania kredytobiorców wynikającego z umowy kredytu złotowego według stawek oprocentowania LIBOR należy zatem uznać za naturalne następstwo zachowania kredytodawcy polegającego na wprowadzeniu do kontraktu bezskutecznej klauzuli.

Tym samym, nawet jeżeli w wyniku zastosowania stawki LIBOR, powodowie uzyskali kredyt na korzystniejszych zasadach aniżeli produkty bankowe oferowane w praktyce przez pozwanego, to okoliczność ta jako wywołana posługiwaniem się przez profesjonalny podmiot abuzywnym postanowieniem nie może obciążać konsumenta, przyjmującego wzorzec umowy i działać na jego niekorzyść. Właśnie taka interpretacja stanowiłaby oczywiste naruszenie zasady równości, wprowadzając uprzywilejowanie banku, który za własne działania nie ponosiłby żadnych konsekwencji. Okoliczność, że wobec zamieszczenia w umowie klauzuli abuzywnej powstaną skutki odmienne od zamierzonych przez strony, nie zwalnia Sądu z obowiązku zastosowania bezwzględnie wiążącego przepisu art. 385¹ § 1 k.c. i stwierdzenia tejże abuzywności.

Jednocześnie bezprzedmiotowe jest w ocenie Sądu ogólne odwoływanie się do sytuacji innych, hipotecznych klientów strony pozwanej. Abstrakcyjna sytuacja innych kredytobiorców nie może rzutować na sytuację prawną powodów jako kredytobiorców. Nie sposób w świetle przedstawionego materiału dowodowego twierdzić, iż doszło do naruszenia zasad współżycia społecznego.

Stwierdzając niewiążący charakter mechanizmu indeksacji, uznać należy, iż pozwany bank wykorzystując tenże mechanizm pobrał od powodów kwoty bez podstawy prawnej.

Zgodnie z art. 405 k.c. kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości. Przepis stosuje się odpowiednio do świadczenia nienależnego, które stosownie do art. 410 § 2 k.c. występuje, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia.

Mając na względzie, iż pozwany wykorzystując bezskuteczny mechanizm indeksacji pobrał zawyżone kwoty, [REDAKTION] i [REDAKTION] przysługuje prawo do ich zwrotu jako pobranych nienależnie w rozumieniu art. 405 w zw. z art. 410 § 1 i 2 k.c.

Równocześnie, zdaniem Sądu, powodowie są uprawnieni do domagania się zwrotu nienależnego świadczenia za cały okres objęty żądaniem pozwu. W tym zakresie bez znaczenia pozostaje okoliczność zawarcia pomiędzy stronami aneksu nr 4 z dnia 16 stycznia 2014 r. Wobec uznania bezskuteczności mechanizmu indeksacji w głównej umowie stron postanowienia aneksu odnoszące się do tego mechanizmu należy uznać także za bezskuteczne. Nie ulega bowiem wątpliwości, że przepisy aneksu wskazujące na możliwość spłaty zobowiązania w inny sposób pozostawały w funkcjonalnym związku z klauzulą indeksacyjną zawartą w umowie głównej. Skoro mechanizm indeksacji podlega

wyeliminowaniu z umowy *ex lege* to tym samym dalsze ustalenia stron odnoszące się do tego mechanizmu nie mogą odnieść skutku prawnego. Postanowienia aneksu mogłyby odnieść skutek tylko wówczas gdyby umowa kredytu zawierała skuteczne klauzule indeksacyjne, co w przedmiotowej sprawie nie miało jednakże miejsca.

W konsekwencji powyższego, również bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy pozostawała ocena skuteczności oświadczenia o uchyleniu się od skutków oświadczenia złożonego pod wpływem błędu – aneksu nr 4, która nie stanowiła przedmiotu rozważań Sądu.

Uwzględniając poczynione ustalenia, kierując się wyliczeniami biegłego dr Teresy Izabeli Bryniarskiej zawartymi w opiniach sporządzonych w niniejszej sprawie, Sąd ustalił po stronie powodów nadpłatę z tytułu umowy kredytu z dnia 2 czerwca 2006 r. w wysokości 12.630,79 zł. Otóż na dzień 31 sierpnia 2015 r. nadpłata wynosiła 16.569,65 zł, przy czym jednocześnie podlegała ona pomniejszeniu o koszty składek ubezpieczenia nieruchomości w wysokości 3.938,86 zł, co prowadzi do ustalenia nadpłaty w kwocie 12.630,79 zł. Natomiast Sąd nie znalazł podstaw do pomniejszenia dodatkowo nadpłaty o koszty monitów i opłat w wysokości 2.275,76 zł. Skoro bowiem doszło do nadpłaty rat kredytu, to tym samym naliczenia kosztów monitów i opłat, będących konsekwencją zaległości w spłacie, nie znajdowało oparcia.

Ponad powyższej ustaloną kwotę nadpłaty, żądanie pozwu jako niezasadne podlegało oddaleniu. Żądanie zasądzenia od Getin Noble Bank S.A. z siedzibą w Warszawie kwoty 40.464,47 zł (ponad kwotę 12.630,79 zł) nie zostało w sprawie w żaden sposób wykazane. Co więcej, strona powodowa nie kwestionowała prawidłowości ustaleń biegłego, a w konsekwencji zasadności wyliczenia wysokości nadpłaty z tytułu kredytu.

Jednocześnie zważać należy, iż pomimo sformułowania w pozwie zarzutu w przedmiocie abuzywności postanowienia § 6 ust.2 umowy kredytu oraz § 15 Regulaminu, przewidujących obniżenie podwyższanego oprocentowania do czasu przedłożenia odpisu z księgi wieczystej zawierającego prawomocny wpis hipoteki na rzecz banku, powód nie określił kwotowo roszczenie z powyższego tytułu, co w istocie uniemożliwia Sądowi ocenę jego zasadności. Otóż w toku rozprawy w dniu 25 sierpnia 2016 r./ /k. 358 akt/ profesjonalny pełnomocnik reprezentujący stronę powodową oświadczył, iż nie jest w stanie określić kwoty nadpłaty jaka miała jego zdaniem powstać w wyniku zastosowania w § 6 ust. 2 umowy kredytu oraz § 15 Regulaminu klauzul abuzywnych. Nie sprecyzowano kwotowo tegoż roszczenia ani w samym pozwie, ani też w dalszych pismach procesowych. Jednocześnie nie zgłoszono żadnych dowodów celem określenia wysokości przedmiotowej należności. W tym stanie, mając na względzie obowiązujący w postępowaniu cywilnym rozkład ciężaru dowodów wynikający z przepisu art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., przedmiotowe roszczenie jako

zupełnie niewykazane, nieudowodnione podlegało oddaleniu (co objęto rozstrzygnięciem zawartym w pkt II wyroku).

Orzeczenie w przedmiocie odsetek uzasadnia przepis art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Z kolei określając datę początkową roszczenia odsetkowego Sąd kierował się brzmieniem art. 455 k.c., który stanowi, że jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania.

W analizowanej sprawie za wezwanie do zapłaty uznać należy pozew. Przy czym odmiennie aniżeli powodowie, Sąd przyjął, iż to 7- dniowy termin od doręczenia pozwanemu odpisu pozwu stanowi termin niezwłoczny, nie zaś data doręczenia odpisu pozwu. W konsekwencji odsetki ustawowe za opóźnienie zasądzono począwszy od dnia 7 maja 2016 r. (następnego dnia po upływie 7 dni od doręczenia odpisu pozwu stronie przeciwnej), w pozostałym zakresie oddalając powództwo.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów procesu uzasadnia przepis art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powodowie wygrali sprawę w 31,21%, pozwany zaś w 68,79%. W takim też stosunku, zdaniem Sądu, winny zostać rozdzielone koszty procesu, które wyniosły 7.451,00 zł, w tym:

- po stronie powodowej: opłata sądowa w kwocie 600,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400,00 zł, zaliczka na wynagrodzenie biegłego 600,00 zł – łącznie 3.617,00 zł;
- po stronie pozwanej: opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400,00 zł, zaliczki na wynagrodzenie biegłego 1.400,00 zł – łącznie 3.834,00 zł.

Mając na względzie wynik sprawy, w pkt III wyroku zasądzono od powodów solidarnie na rzecz pozwanego kwotę 1.508,54 zł tytułem kosztów procesu.

Jednocześnie, uwzględniając wynik sprawy, w oparciu o przepis art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Głubczycach:

- od powodów solidarnie kwotę 2.353,48 zł tytułem wydatków poniesionych w sprawie tymczasowo przez Skarb Państwa (wynagrodzenie biegłego),
- od pozwanego kwotę 1.699,46 zł tytułem wydatków poniesionych w sprawie tymczasowo przez Skarb Państwa (1.067,77 zł wynagrodzenie biegłego) oraz tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej od pozwu (631,69 zł).

W pkt VI wyroku, na podstawie art. 113 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, nakazano ściągnąć solidarnie od powodów z zasądzonego w pkt I niniejszego wyroku roszczenia, na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Głubczycach kwotę 792,31 zł tytułem nieuiszczonej części opłaty sądowej od pozwu, od której powodowie zostali zwolnieni.

Mając na względzie powołane okoliczności, na podstawie wskazanych przepisów, orzeczono jak w sentencji wyroku.

Sygn. akt I C 405/15

Zarządzenia:

1. odnotować,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron bez pouczenia,
3. kal. 14 dni

Głubczyce, dnia 29 kwietnia 2019 r.